

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON

The cover art features a central glowing temple with a bright light emanating from its top. A golden trident is positioned in front of the temple. To the left, a lightning bolt strikes down. To the right, a blue and silver helmet is visible. The background is a dark green sky with a large golden sun or moon and stylized, swirling clouds at the bottom. Small birds are scattered throughout the scene.

ZLODĚJ BLESKU

FRAGMENT

Percy Jackson Zloděj blesku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan
Percy Jackson – Zloděj blesku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PERCIVAL JACKSON

ZLODĚJ BLESKU

NAPSAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

*Věnováno Haleymu,
který ten příběh slyšel jako první.*

OBSAH

1. Zničehonic vypařím učitelku matematiky.....	9
2. Tři staré dámy pletou ponožky smrti	24
3. Grover nečekaně přijde o kalhoty	37
4. Máma mě učí bojovat s býky	52
5. Hraju pinochle s koněm	65
6. Stávám se nejvyšším vládcem koupelny.....	83
7. Vykouří se mi večere.....	101
8. Ukořistíme vlajku.....	115
9. Dostávám nabídku na výpravu	135
10. Zničím úplně bezvadný autobus.....	158
11. Navštívíme obchod se zahradními trpaslíky	177
12. Dostáváme radu od pudla.....	197
13. Skáču vstříc smrti	206
14. Stávám se známým uprchlíkem.....	221
15. Bůh nám kupuje cheeseburgery.....	228
16. Stopujeme zebra do Vegas	251
17. Nakupujeme vodní lůžka.....	275
18. Annabeth provádí výcvik	293
19. Zjišťujeme pravdu – nebo něco na ten způsob	310
20. Bojuju se svým pitomým příbuzným	331
21. Splácím účet.....	345
22. Věštba se plní	365

ZNIČEHONIC VYPAŘÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pochop, já nechtěl být polobohem.

Pokud tuhle knížku čteš, protože máš podezření, že jsi taky něco takového, radím ti: okamžitě ji zavři. Uvěř té lži, kterou ti máma nebo táta o tvém narození napovídali, a pokus se vést normální život.

Být polobohem je nebezpečné. A děsivé. Většinou to člověka dost bolestivým a odporným způsobem připraví o život.

Jestli jsi normální dítě a čteš to, protože to považuješ za výmysl, prima. Čti dál. Závidím ti, protože dokážeš věřit, že se nic z toho nikdy nestalo.

Ale pokud se na těchto stránkách poznáš – když ucítíš, jak se v tobě něco pohnulo –, pak hned nech čtení. Mohl bys patřit mezi nás. A jakmile to jednou zjistíš, je jenom otázka času, než to vycítí i *oni* a přijdou si pro tebe.

Potom neříkej, že jsem tě nevaroval.

Jmenuju se Percy Jackson.

Je mi dvanáct. Ještě před několika měsíci jsem byl žá-

kem internátní akademie Yancy, soukromé školy pro problémové děti na severu státu New York.

Jsem problémové dítě?

Jasně. Dalo by se to tak říct.

Abych to dokázal, mohl bych začít kteroukoli chvílí svého krátkého mizerného života. Doopravdy se ale všechno pokazilo v květnu, kdy se naše šestá třída vypravila na exkurzi na Manhattan – osmadvacet psychicky narušených dětí a dva učitelé ve žlutém školním autobusu zamířili do Metropolitního muzea umění na prohlídku starověkých řeckých a římských památek.

Já vím – zní to jako pěkná otrava. Jako většina exkurzí na škole Yancy.

Ale tenhle výlet vedl pan Brunner, náš učitel latiny, a tak jsem si dělal naděje.

Pan Brunner byl chlápek středního věku na elektrickém invalidním vozíku. Měl řídnoucí vlasy a zanedbanou bradku a nosil odřené tvídové sako, které věčně smrdělo po kafi. Neřekl bys do něj, že bude tak v pohodě, ale vyprávěl nám příběhy a vtipy a nechával nás ve třídě hrát hry. A měl úžasnou sbírku římských brnění a zbraní, takže byl jediný učitel, kterému jsem při hodinách neusínal.

Doufal jsem, že ten výlet vyjde. Přinejmenším jsem věřil, že se pro jednou nenamočím do žádného maléru.

Páni, to jsem se teda spletl.

Víš, mně se na exkurzích stávají hrozné věci. Třeba na prvním stupni, když jsme se jeli podívat na bitevní pole u Saratogy, se mi přihodila ta nehoda s dělem z vál-

ky za nezávislost. Já na ten školní autobus nemířil, ale stejně mě pak vyloučili. A na předchozí škole, to jsme byli na exkurzi ve vodním světě. V zázemí bazénu se žraloky jsem tak nějak zmáčkl špatnou páčku na látce a celá třída si nečekaně zaplavala. A předtím... No, asi už máš představu.

Tentokrát jsem si umínil, že budu sekat dobrotu.

Celou cestu do města jsem se musel otravovat s Nancy Bobofitovou, pihatou zrzkou a kleptomankou. Trefovala mého nejlepšího kámoše Grovera do týla kousky sendviče s burákovým máslem a kečupem.

Grover byl snadným cílem. Byl hubený, a když ho něco štvalo, rozbrečel se. Musel propadnout o několik tříd, protože byl jediný šesták s akné a chmýřím prvních vousů na bradě. A ještě k tomu byl mrzák. Dostal celoživotní omluvenku z tělocviku, protože měl něco se svaly na nohách. Legračně chodil, jako by ho každý krok bolel, ale nenech se mýlit. Měls vidět, jak dovedl uhánět, když se v jídelně podávaly plněné tortilly.

Zkrátka, Nancy Bobofitová po něm házela ty kousky sendviče. Zachytávaly se mu v kudrnatých hnědých vlasech a ona věděla, že se jí nemůžu nijak pomstít, protože už mám podmínku. Ředitel mi pohrozil vyhazovem ze školy, pokud se během tohoto výletu stane něco špatného, nepříjemného nebo i jenom malinko zábavného.

„Já ji zabiju,“ zamumlal jsem.

Grover se mě snažil uklidnit. „To je v pohodě. Já mám burákové máslo rád.“

Uhnul před dalším kouskem Nancyina oběda.

„Tak, a dost.“ Začal jsem se zvedat, ale Grover mě stáhl zpátky na sedadlo.

„Už teď máš podmínku,“ připomněl mi. „Víš, kdo si to odnese, pokud se něco semele.“

Když na to teď vzpomínám, lituju, že jsem Nancy Bobofitovou neuzemnil hned tam. Vyhazov ze školy by bylo houby ve srovnání s malérem, do kterého jsem se namočil.

Prohlídku muzea vedl pan Brunner.

Jel vpředu na invalidním vozíku a prováděl nás rozlehlými výstavními síněmi kolem mramorových soch a skleněných vitrín plných fakt dost staré černé a oranžové keramiky.

Nešlo mi do palice, že ty kousky přežily dva, možná tři tisíce let.

Shromáždil nás kolem čtyřmetrového kamenného sloupu s velkou sfingou nahoře a začal nám vyprávět, že to byla *stéla* a označovala hrob nějaké holky zhruba našeho věku. Vyprávěl nám o vytesaných ozdobách na bocích. Snažil jsem se poslouchat, co říká, protože to bylo docela zajímavé, ale všichni kolem žvanili, a když jsem jim řekl, že mají držet hubu, vysloužil jsem si zlostný pohled od paní Doddsové, našeho dalšího učitelského doprovodu.

Paní Doddsová byla učitelka matematiky z Georgie. Věčně nosila černou koženou bundu, i když jí už bylo padesát. Vypadala dost drsně, zřejmě by neměla problém najet ti na harleyi přímo do skříňky v šatně. Přišla na

Yancy v pololetí, když se naše předchozí matikářka nervově zhroutila.

Paní Doddsová od prvního dne milovala Nancy Bobofitovou a mě považovala za ďáblovu spratka. Když na mě namířila zkroucený ukazovák a fakt sladce řekla: „Zlatíčko,“ bylo mi jasné, že budu zase měsíc po škole.

Jednou, když mě donutila až do půlnoci gumovat poznámky ze starých pracovních sešitů, řekl jsem Groverovi, že paní Doddsová podle mě není člověk. Změřil si mě docela vážně a řekl: „To máš úplnou pravdu.“

Pan Brunner dál mluvil o řeckém pohřebním umění.

Nakonec se Nancy Bobofitová zahihňala něčemu ohledně nahého chlápka na stéle a já se obrátil a řekl: „Držela bys laskavě *hubu*?“

Zaznělo to hlasitěji, než jsem chtěl.

Celá skupina se rozesmála. Pan Brunner přestal vyprávět.

„Pane Jacksone,“ řekl, „chtěl jste něco dodat?“

Byl jsem úplně rudý. Odpověděl jsem: „Ne, pane.“

Pan Brunner ukázal na jeden výjev na stéle. „Možná byste nám mohl říct, co ten obraz představuje?“

Díval jsem se na plastiku a ulevilo se mi, protože jsem to vážně poznal. „To je Kronos pojídající svoje děti, ne?“

„Ano,“ přisvědčil pan Brunner, ale očividně mu to nestačilo. „A udělal to proto, že...“

„No...“ Lámal jsem si hlavu, abych si vzpomněl. „Kronos byl vládcem bohů a –“

„Bohů?“ zeptal se pan Brunner.

„Titánů,“ opravil jsem se. „A... nevěřil svým dětem,

kteřé byly bohy. Takže, hm, Kronos je snědl, že? Ale jeho žena schovala malého Dia a místo něj dala Kronovi sníst kámen. A když pak Zeus vyrostl, tak svého tátu Krona podvedl a ten jeho bratry a sestry vyzvracel –“

„Fuj!“ řekla jedna holka za mnou.

„– a pak začala ta velká bitva mezi bohy a Titány,“ pokračoval jsem, „a bohové vyhráli.“

Ze skupiny se ozvalo hihňání.

Nancy Bobofitová za mnou zamumlala kamarádce: „Jako by nám to v životě k něčemu bylo. Půjdeš žádat o práci a tam ti řeknou: ‚Vysvětlete nám, prosím, proč Kronos snědl svoje děti.‘“

„A pane Jacksone,“ pokračoval Brunner, „abych parafrázoval znamenitou otázku slečny Bobofitové, proč je to pro život důležité?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčela Nancy a obličej jí hořel ještě víc než vlasy.

Aspoň že si to odnesla i Nancy. Pan Brunner byl jediný, kdo ji dokázal přistihnout, jak plácá pitomosti. Měl uši jako radary.

Přemýšlel jsem nad jeho otázkou a pokrčil jsem rameny. „To nevím, pane.“

„Aha.“ Pan Brunner se zatvářil zklamaně. „No, napůl dobře, pane Jacksone. Zeus opravdu nakrmil Krona směsí hořčice a vína, což ho přimělo zvrátit dalších pět dětí. Ty coby nesmrtelní bohové samozřejmě žily a rostly naprosto nestrávené v Titánově žaludku. Bohové porazili otce, rozřezali ho na kousky jeho vlastním srpem a rozsy-

pali ostatky po Tartaru, nejtemnější části podsvětí. A když jsme u tak veselého tématu, je čas na oběd. Paní Doddsová, vyvedla byste nás laskavě ven?“

Třída se trousila na vzduch, holky se držely za břicha a kluci se poštuchovali jako pitomci.

Grover a já jsme se chystali vydat za nimi, když pan Brunner prohlásil: „Pane Jacksone.“

Věděl jsem, že to přijde.

Pověděl jsem Groverovi, aby šel. Pak jsem se obrátil k panu Brunnerovi. „Ano?“

Pan Brunner měl výraz, jaký člověka znervózní – pronikavé hnědé oči, jakoby tisíc let staré, které už viděly všechno na světě.

„Musíte pochopit odpověď na mou otázku,“ začal pan Brunner.

„O Titánech?“

„O skutečném životě. A jak v něm využijete svá studia.“

„Aha.“

„To, co se ode mě učíte,“ řekl, „je nanejvýš důležité. Očekávám, že s tím tak budete nakládat. Od vás chci jenom to nejlepší, Percy Jacksone.“

Začínalo mě štvát, že na mě ten chlap tak tlačí.

Chci říct, jasně že bylo docela super, když Brunner pořádal turnaje, navlékl na sebe římské brnění, zařval: „Do stře hu!“ a vyzval nás na souboj meč proti křídě. Museli jsme běžet k tabuli a jmenovat všechny řecké a římské postavy, které kdy žily, a jejich matky a bohy, které uctívali. Ale pan Brunner čekal, že budu stejně

dobry jako ostatni, presteze trpim dyslexii a poruchami soustredeni a v zivotě jsem nemel lepsi znamku nez trojku. Ne, necekal, ze budu *stejne* dobry – cekal, ze budu *lepsi*. A ja si prostě nedokazal vsechna ta jmena a fakta nacpat do hlavy, natoz je spravne vyslovit.

Zamumlal jsem neco o tom, ze se budu vic snažit, a pan Brunner se dlouze a smutne podival na stelu, jako by byl na pohrbu te holky.

Rekl mi, abych sel ven a snedl si obed.

Trida se shromazdila na prednim schodisti muzea, odkud jsme mohli pozorovat chodce na Pate avenue.

Nad hlavami se nam zacala honit poradna boufka, mraky byly černějši, nez jsem kdy nad mestem videl. Počital jsem, ze to asi bude tim globálním oteplováním nebo tak, protoze už od Vánoc počasí ve státě New York bláznilo. Zažili jsme mohutne sněhové bouře, záplavy i ničivé požáry po úderech blesků. Nepřekvapilo by mě, kdyby se právě teď blížil hurikán.

Nikdo jiný si toho zřejmě nevšiml. Pár kluků házelo sušenky po holubech. Nancy Bobofitová zkoušela něco ukrást jedné ženské z kabelky a paní Doddsová samozřejmě nic neviděla.

Grover a ja jsme se posadili na kraj fontány dál od ostatních. Mysleli jsme, ze takhle nikdo nepozná, ze patřime k *te* škole – ke škole pro ztracence, kteří jinde neuspějí.

„Budeš po škole?“ zeptal se Grover.

„Ne,“ řekl jsem. „Kvůli Brunnerovi ne. Kdyby mi konečně dal pokoj. Já přece nejsem žádný génius.“

Grover chvíli nic neříkal. Pak, když už jsem si myslel, že mě poctí nějakým hlubokým filozofickým moudrem, aby mě povzbudil, zeptal se: „Můžu si vzít tvoje jablko?“

Neměl jsem moc chuť k jídlu, tak jsem mu ho dal.

Pozoroval jsem proud taxíků na Páté avenue a myslel na mámin byt jenom kousek od místa, kde jsme seděli. Neviděl jsem ji od Vánoc. Hrozně moc se mi chtělo skočit do jednoho taxíku a zamířit domů. Vzala by mě do náruče a radovala by se, že mě vidí, ale taky by byla zklamaná. Poslala by mě rovnou zpátky do Yancy a připomněla, že se musím víc snažit, i když to byla moje šestá škola za šest let, a i z té mě nejspíš vyhodí. Ten její smutný pohled bych nevydržel.

Pan Brunner zaparkoval invalidní vozík pod rampou pro lidi s postižením. Jedl celer a četl si nějaký brožovaný román. Vzadu ve vozíku měl zastrčený červený slunečník, takže to vypadalo jako nějaký pojiždný kavárenský stolek.

Chystal jsem se rozbalit sendvič, když se přede mnou objevila Nancy Bobofitová se svými příšernými kamarádkami – asi ji už omrzelo okrádat turisty – a hodila svůj napůl snědený oběd Groverovi do klína.

„Hups.“ Zakřenila se na mě křivými zuby. Pihy měla oranžové, jako by ji někdo postříkal hořčicí.

Snažil jsem se zůstat v klidu. Školní poradce mě milionkrát nabádal: „Napočítejte do deseti a potlačte vztek.“ Ale byl jsem tak rozzuřený, že mi to nemyslelo. V uších mi začalo hučet.

Nepamatuju si, že bych se Nancy dotkl, uvědomuju

si až to, že seděla na zadku ve fontáně a křičela: „Percy mě strčil!“

Zjevila se paní Doddsová.

Některé děti si šeptaly: „Viděli jste to –“

„– ta voda –“

„– jako by ji popadla –“

Netušil jsem, o čem mluví. Věděl jsem jenom to, že mám zase průšvih.

Jakmile se paní Doddsová přesvědčila, že je chudák malá Nancy v pořádku, a naslibovala jí, že v muzejním obchodě se suvenýry dostane nové tričko atakdále atakdále, obrátila se na mě. V očích jí vítězoslavně plálo, jako bych provedl něco, na co čekala celé pololetí. „A teď, zlatíčko...“

„Já vím,“ zabručel jsem. „Měsíc gumovat sešity.“

Nebylo to to pravé, co jsem měl říct.

„Pojďte se mnou,“ vyzvala nás paní Doddsová.

„Počkat!“ vyjekl Grover. „To jsem byl já. To *já* jsem ji tam strčil.“

Zíral jsem na něj, celý vedle. Nechtělo se mi věřit, že mě pokouší krýt. Paní Doddsová se bál až k smrti.

Zabodla do něj pohled, až se mu štětinatá brada roztrásla.

„To bych neřekla, pane Underwoode,“ sykla.

„Ale –“

„Vy – *laskavě* – zůstanete tady.“

Grover se na mě zoufale podíval.

„V pohodě, kámo,“ uklidnil jsem ho. „Dík za pokus.“

„Zlatíčko,“ vyštěkla na mě paní Doddsová. „*Okamžitě.*“

Nancy Bobořitová se domýšlivě uculila.

Věnoval jsem jí svůj nejpropracovanější zabijácký pohled. Pak jsem se obrátil k paní Doddsové, ale nebyla tam. Stála u vchodu do muzea, vysoko nad schody, a netrpklivě na mě kývala, abych šel za ní.

Jak se tam tak rychle dostala?

Míval jsem takové chvíle, kdy mi mozek jakoby usnul, a pak už jsem si uvědomoval jenom to, že mi něco ušlo, jako by ze světa vypadl dílek skládačky a já zíral na prázdné místo po něm. Školní poradce mi řekl, že to patří k hyperaktivitě s poruchou pozornosti, že mi mozek špatně vykládá věci.

Nebyl jsem o tom tak docela přesvědčený.

Šel jsem za paní Doddsovou.

V půlce schodů jsem se ohlédl na Grovera. Vypadal bledý a koukal se střídavě na mě a na pana Brunnera, jako by ho chtěl přinutit, aby si všiml, co se děje. Ale pan Brunner byl zabraný do svého románu.

Pohlédl jsem nahoru. Paní Doddsová zase zmizela. Byla teď v budově, na konci vstupní haly.

Fajn, pomyslel jsem si. Donutí mě koupit v obchodě se suvenýry nové triko pro Nancy.

Ale tohle zřejmě v plánu neměla.

Šel jsem za ní dál do muzea. Když jsem ji konečně dohonil, byli jsme zas v oddělení Řecka a Říma.

Kromě nás v sálu nikdo nebyl.

Paní Doddsová se zastavila se založenýma rukama před velkým mramorovým vlysem s řeckými bohy. Vydávala zvláštní hrdelní zvuk, znělo to jako vrčení.

I bez toho bych byl nervózní. Je divné být sám s učitelem, zvláště s paní Doddsovou. Bylo divné, jak se dívala na ten vlys, jako by ho chtěla rozdrtit...

„Nadělal jste nám problémy, zlatíčko,“ promluvila.

Udělal jsem to nejbezpečnější, co se dalo. Řekl jsem: „Ano, paní učitelko.“

Popotáhla si manžety kožené bundy. „Vážně jste si myslel, že vám to projde?“

Její pohled byl víc než vzteklý. Byl přímo ďábelský.

Je to učitelka, pomyslel jsem si nervózně. Nemůže mi přece nic udělat.

Ujistil jsem ji: „Já – já se budu snažit, paní učitelko.“

Budovou otrásl hrom.

„My nejsme žádní pitomci, Percy Jacksone,“ prohlásila paní Doddsová. „Byla jen otázka času, než jsme tě našli. Přiznej se a ušetříš si spoustu bolesti.“

Nevěděl jsem, o čem mluví.

Napadlo mě jedině, že učitelé museli objevit v mém internátním pokoji tajnou skrýš cukroví, které jsem prodával. Nebo jim možná došlo, že jsem svou slohovku o Tomu Sawyerovi stáhl z internetu a knížku jsem nečetl, a teď mě nebudou známkovat. Nebo ještě hůř, přinutí mě to přecíst.

„No?“ tlačila na mě.

„Paní učitelko, já...“

„Tvůj čas vypršel,“ zasyčela.

Pak se stalo něco hrozně divného. Oči se jí rozsvítily jako kusy uhlí v grilu. Prsty se jí protáhly a proměnily v pařáty. Z bundy se stala veliká kožnatá křídla. Nebyla

už člověkem. Stala se z ní svráštělá babizna s netopýřími křídly a drápy a s pusou plnou žlutých tesáků. A chystala se mě roztrhat na kusy.

Pak to všechno začalo být ještě divnějši.

Pan Brunner, který ještě před chvílíčkou seděl před muzeem, vjel se svým vozíkem do dveří síně a v ruce držel kuličkové pero.

„Do střehu, Percy!“ houkl a vyhodil pero do vzduchu.

Paní Doddsová se na mě vrhla.

Vyjekl jsem, vyhnul se jí a ucítil, jak její spáry sekly do vzduchu těsně vedle mého ucha. Chňapl jsem po propisce, ale jakmile jsem se jí dotkl, už to propiska nebyla. Byl to meč – bronzový meč pana Brunnera, který vždycy používal při turnajích.

Paní Doddsová se ke mně bleskurychle otočila s vražedným výrazem v očích.

Kolena se mi podlamovala. Ruce se mi třásly tak hrozně, že jsem meč málem pustil.

Zavrčela: „Umři, zlatíčko!“

A rozletěla se přímo na mě.

Polila mě hrůza. Udělal jsem jedinou věc, která mě napadla: máchl jsem mečem.

Kovová čepel jí zasáhla do ramene a hladce jí projela tělem, jako by bylo z vody. *Sssss!*

Paní Doddsová mi najednou připomněla hrad z písku před silným větrákem. Explodovala jako žlutý prach, vypařila se na místě a nezbylo po ní nic než smrad síry, skomírající jekot a ďábelský chlad ve vzduchu, jako by mě ty její žhoucí rudé oči pořád ještě pozorovaly.

Byl jsem sám.

V ruce jsem držel propisku.

Pan Brunner tu nebyl. Nebyl tu nikdo jiný než já.

Ruce se mi dosud třásly. Musel jsem mít ve svačině nějaké jedovaté houby nebo co.

Copak jsem si to všechno jenom vymyslel?

Vyšel jsem ven.

Začalo pršet.

Grover seděl u fontány a nad hlavou měl roztažený plánek muzea. Nancy Bobofitová tam stála, promočená po koupání ve fontáně, a něco řešila se svými hnusnými kamarádkami. Když mě uviděla, řekla: „Doufám, že ti paní Kerrová spráskala zadek.“

Zeptal jsem se: „Kdo?“

„Naše učitelka. Tsss!“

Zamrkal jsem. Žádnou učitelku jménem Kerrová jsme neměli. Zeptal jsem se Nancy, co to mele.

Jenom obrátila oči v sloup a odvrátila se.

Zeptal jsem se Grovera, kde je paní Doddsová.

Řekl: „Kdo?“

Ale předtím se zarazil a uhnul očima, takže mě napadlo, že něco tají.

„Tohle není legrace, člověče,“ zašeptal jsem mu. „Je to vážná věc.“

Nad hlavami nám zaduněl hrom.

Viděl jsem pana Brunnera, jak sedí pod červeným slunečníkem a čte si knížku, jako by se odtud ani nehnul.

Vydal jsem se k němu.

Vzhlédl ke mně, jako bych ho vyrušil. „Á, to bude

moje tužka. Příště si, prosím, noste vlastní psací potřeby, pane Jacksone.“

Podal jsem panu Brunnerovi jeho propisku. Ani jsem si neuvědomil, že ji stále držím v ruce.

„Pane učiteli,“ oslovil jsem ho, „kde je paní Doddsová?“

Bez zájmu si mě změřil. „Kdo?“

„Další učitelský doprovod. Paní Doddsová. Učitelka matematiky.“

Zamračil se a naklonil se dopředu. Zatvářil se trochu starostlivě. „Percy, na téhle exkurzi není žádná paní Doddsová. A pokud vím, žádná paní Doddsová není ani na celé akademii Yancy. Není vám něco?“

TŘI STARÉ DÁMY PLETOU PONOŽKY SMRTI

Někdy se mi zdálo, že se se mnou děje něco divného, ale obyčejně to rychle přešlo. Tahle nekonečná halucinace na mě byla moc. Celý zbytek školního roku to vypadalo, že celá škola se mnou hraje nějakou hru. Spolužáci dělali, jako by byli úplně a naprosto přesvědčeni, že paní Kerrová – energická blondatá žena, kterou jsem v životě neviděl, dokud na konci exkurze nenastoupila do našeho autobusu – je naše matikářka už od Vánoc.

Občas jsem na někoho zkusil vybalit zmínku o paní Doddsově a koukal, jestli se nezarazí, ale dívali se na mě jako na cvoka.

Už jsem jim skoro uvěřil, že paní Doddsová nikdy neexistovala.

Skoro.

Ale Grover mě ošidit nedokázal. Když jsem před ním řekl jméno Doddsová, nejdřív zaváhal a teprve pak prohlásil, že neexistuje. Ale já věděl, že mi lže.

Něco se dělo. Něco se *stalo* v tom muzeu.

Ve dne jsem neměl moc času o tom uvažovat, ale v no-

ci mi při představě paní Doddsové s pařáty a kožnatými křídly naskakoval studený pot.

Nezvyklé počasí pokračovalo, což mému rozpoložení nijak neprospělo. Jednu noc se mi při bouřce rozbila okna v internátní ložnici. O pár dní později se jen padesát mil od akademie Yancy sneslo největší tornádo, jaké kdy v údolí řeky Hudson zaznamenali. Mezi aktualitami probíranými v občanské výchově bylo nezvykle mnoho zpráv o malých letadlech, která toho roku pod náhlými náporu větru spadla do Atlantiku.

Většinu času jsem si připadal rozmrzelý a podrážděný. Ve škole jsem se zhoršil z trojek na pětky. Čím dál víc jsem bojoval s Nancy Bobofitovou a s jejími kamarádkami. Skoro každou hodinu mě posílali na chodbu.

Nakonec, když se mě pan Nicoll, náš učitel angličtiny, snad po milionté zeptal, proč jsem se neobtěžoval připravit se na prověrku pravopisu, ztratil jsem nervy. Vynadal jsem mu do starých ochlastů. Ani jsem přesně nevěděl, co to znamená, ale znělo to dobře.

Příští týden poslal ředitel mámě dopis s oficiálním sdělením: příští rok mě na akademii Yancy nechtějí.

Fajn, řekl jsem si. To je opravdu fajn.

Stýskalo se mi po domově.

Chtělo se mi být s mámou v našem starém bytě v Upper East Side, i kdybych musel jít do veřejné školy a snášet svého hnusného nevlastního otce a jeho stupidní karetní sešlosti.

Ale stejně... Některé věci z Yancy by mi chyběly. Pohled z okna pokoje na lesy a řeku Hudson v dálce, vůně

borovic. Chyběl by mi Grover, byl to dobrý kamarád, i když trochu divný. Dělal jsem si starosti, jak beze mě přežije příští rok.

A taky by mi chyběly hodiny latiny – ty bláznivé turnajové dny pana Brunnera a jeho přesvědčení, že uspěju.

Jak se blížil zkuškový týden, učil jsem se na jediný test, a to z latiny. Nezapomněl jsem, co mi říkal pan Brunner, že jeho předmět je pro mě životně důležitý. Netušil jsem, proč to tak je, ale začínal jsem mu věřit.

Večer před závěrečnými zkouškami jsem už byl tak zoufalý, že jsem hodil *Cambridgeským úvodem do řecké mytologie* přes pokoj. Slova se mi začala rozbíhat ze stránek, písmena mi vířila hlavou a dělala osmičky, jako by jezdila na skateboardu. Ani zaboha jsem si nedokázal zapamatovat rozdíl mezi Cheirónem a Charónem nebo Polydektem a Polydeukem. A časování latinských sloves? Na to jsem mohl rovnou zapomenout.

Přecházel jsem po pokoji a připadalo mi, že mi pod košilí běhají mravenci.

Vzpomněl jsem si na vážný výraz pana Brunnera, na jeho tisícileté oči. *Od vás chci jenom to nejlepší, Percy Jacksone.*

Zhluboka jsem se nadechl. Sebral jsem učebnici mytologie.

Nikdy dřív jsem učitele o pomoc nepožádal. Možná, že kdybych si s panem Brunnerem promluvil, něco by mi naznačil. Přinejmenším bych se mu mohl předem omluvit za tu velkou tučnou pětku, kterou nejspíš dostanu

z jeho testu. Nechtěl jsem odejít z akademie Yancy a nechat ho myslet si, že jsem se nesnažil.

Vydal jsem se dolů do kanceláří učitelského sboru. Většinou byly tmavé a prázdné, ale dveře k panu Brunnerovi byly pootevřené a světlo z jeho okna se táhlo až na podlahu chodby.

Byl jsem tři kroky od kliky, když jsem z kanceláře uslyšel hlasy. Pan Brunner se na něco ptal. Hlas, který rozhodně patřil Groverovi, odpověděl: „...strach o Percyho, pane.“

Ztuhl jsem.

Nemám ve zvyku poslouchat cizí hovory, ale zkus neposlouchat, když zjistíš, že se o tobě tvůj nejlepší kamarád baví s dospělým.

Připlížil jsem se blíž.

„...samotného tohle léto,“ povídal právě Grover. „Chci říct, Blahovolná přímo *ve škole!* Teď, když to víme jistě, a *oni* to vědí taky –“

„Když na něj budeme spěchat, všechno tím zhoršíme,“ uvažoval pan Brunner. „Potřebujeme, aby ten chlapec víc vyzrál.“

„Ale možná už prostě nemá čas. Termín letního slunovratu –“

„To se bude muset vyřešit bez něj, Grovere. Nechme ho užívat si nevědomost, dokud ještě může.“

„Pane, on ji *viděl*...“

„Představa,“ tvrdil pan Brunner. „Mlha seslaná na studenty a učitele ho o tom přesvědčí.“

„Pane, já... Já nemůžu znovu selhat ve svých povinno-

stech.“ Groverův hlas byl přiškrcený rozčilením. „Víte, co by to znamenalo.“

„Tys nezklamal, Grovere,“ prohlásil pan Brunner laskavě. „To já měl poznat, co byla zač. Teď se prostě soustředme na to, abychom Percyho udrželi naživu do podzimu –“

Učebnice mytologie mi vypadla z ruky a žuchla na podlahu.

Pan Brunner zmlkl.

S bušícím srdcem jsem sebral knihu a couval chodbou zpátky.

Po skle ve dveřích osvětlené Brunnerovy kanceláře přejel stín, stín něčeho mnohem vyššího než byl můj učitel upoutaný na kolečkové křeslo. Držel něco, co podezřele připomínalo luk.

Otevřel jsem nejbližší dveře a vklouzl dovnitř.

O několik vteřin později jsem uslyšel pomalé *klap-klap-klap*, podobné tlumeným úderům dřevěných kostek, a pak se ozval zvuk, jako by hned za mými dveřmi čenichalo nějaké zvíře. Před skleněnou výplní se objevila velká tmavá postava, zastavila se a pak pokračovala dál.

Po krku mi stékala kapička potu.

Odkudsi z chodby se ozval pan Brunner. „To nic,“ zamumlal. „Od zimního slunovratu nějak nemám v pořádku nervy.“

„Já taky ne,“ promluvil Grover. „Ale byl bych přísahal...“

„Vrať se zpátky do pokoje,“ řekl mu pan Brunner. „Zítra tě čeká dlouhý zkouškový den.“

„To mi ani nepřipomínejte.“

V kanceláři pana Brunnera zhasla světla.

Čekal jsem potmě snad celou věčnost.

Konečně jsem vyklouzl na chodbu a vydal se nahoru do pokoje.

Grover ležel na posteli a studoval své latinské poznámky, jako by tam byl celý večer.

„Čau,“ pozdravil s kalným pohledem. „Budeš na ten test připravený?“

Neodpověděl jsem.

„Vypadáš hrozně.“ Zamračil se. „Neděje se nic?“

Obrátil jsem se, aby neprohlédl můj výraz, a začal jsem se chystat do postele.

Nechápal jsem, co jsem slyšel tam dole. Nejradši bych si myslel, že jsem si to jenom představoval.

Ale jedno bylo jasné: Grover a pan Brunner o mně mluvili za mémi zády. Podle nich jsem v nějakém nebezpečí.

Druhý den odpoledne, když jsem odcházel z tříhodinové zkoušky z latiny a oči mi přecházely ze všech těch řeckých a římských jmen, ve kterých jsem nadělal chyby, zavolal si mě pan Brunner zpátky.

Chvilí jsem měl strach, že se dozvěděl, jak jsem předchozí večer tajně poslouchal, ale o to zřejmě nešlo.

„Percy,“ začal. „Nenech se znechutit, že odcházíš z Yancy. Bude to... bude to tak nejlepší.“

Říkal to laskavě, přesto mě to rozčilovalo. Mluvil tiše, ale ostatní studenti, kteří dokončovali test, ho mohli sly-

šet. Nancy Bobofitová se na mě ušklíbala a jedovatě sešpulila rty, jako by mi posílala pusu.

Zamumlal jsem: „Dobře, pane.“

„Chci říct...“ Pan Brunner popojel ve svém křesle sem a zase tam, jako by nevěděl, jak má pokračovat. „Tohle pro tebe není to pravé místo. Byla to jenom otázka času.“

V očích mě pálilo.

Můj oblíbený učitel před celou třídou tvrdí, že jsem nemohl školu zvládnout. Nejdřív celý rok říká, jak mi věří, a najednou mi prý byl ten vyhazov souzený.

„Dobře,“ souhlasil jsem rozechvěle.

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou pan Brunner. „Celé jsem to zkazil. Snažil jsem se ti říct, že... ty nejsi normální, Percy. Není to nic, za co by –“

„Díky,“ vyhrkl jsem. „Díky moc, pane, že jste mi to připomněl.“

„Percy –“

Ale já už byl pryč.

Poslední den zkoušek jsem si cpal oblečení do kufru.

Ostatní kluci vtipkovali a probírali plány na prázdniny. Jeden se chystal na túry do Švýcarska, další na měsíční plavbu po Karibiku. Byli to malí grázlíci stejně jako já, ale oni byli *bohatí* malí grázlíci. Jejich tátové byli ředitelé, velvyslanci nebo jiní zazobanci. Já byl nula z rodiny nul.

Ptali se mě, co budu dělat v létě, a já jim řekl, že se vracím do města.

Už jsem ale nedodal, že si budu muset najít brigádu, něco jako venčení psů nebo prodávání předplatného na časopisy, a ve volném čase si lámat hlavu, kam nastoupím na podzim do školy.

„Páni,“ vyrazil ze sebe jeden kluk. „No to je super.“

Vrátili se ke svému rozhovoru, jako bych neexistoval.

Jediný člověk, s nímž se mi nechtělo loučit, byl Grover, ale jak se ukázalo, ani jsem nemusel. Rezervoval si jízdenku na Manhattan na stejný autobus jako já, takže jsme mířili do města zase spolu.

Po cestě se Grover v jednom kuse nervózně ohlížel do uličky a pozoroval ostatní cestující. Napadlo mě, že se takhle neklidně choval vždycky, když jsme opustili Yancy, jako by čekal, že se stane něco zlého. Dřív jsem si myslel, že se bojí, aby se mu někdo neposmíval. Ale tady v autobuse nikdo takový nebyl.

Nakonec jsem to už nevydržel.

Zeptal jsem se: „Koukáš se po Blahovolných?“

Grover málem vyskočil ze sedadla. „Co-co tím myslíš?“

Přiznal jsem, že večer před zkouškou jsem slyšel jeho rozhovor s panem Brunnerem.

Groverovi zacukalo oko. „Co všechno jsi slyšel?“

„Ale... nic moc. Co je termín letního slunovratu?“

Škubl sebou. „Podívej se, Percy... Jenom jsem měl o tebe starost, víš? Chci říct, ty halucinace o ďábelských matikářkách...“

„Grovere –“

„A říkal jsem panu Brunnerovi, že jsi možná vynervo-

vaný nebo tak něco, protože nikdo takový jako paní Doddsová není a...“

„Grovere, ty jsi fakt mizerný lhář.“

Uši mu zružověly.

Z kapsy košile vylovil umouněnou navštívenku. „Vezmi si prostě tohle, jo? Kdybys mě náhodou v létě potřeboval.“

Navštívenka byla psaná ozdobným písmem, což byl pro mé dyslektické oči děs, ale nakonec jsem rozluštil něco jako:

Grover Underwood

opatrovník

Vrch polokrevných

Long Island, New York

(800) 009-0009

„Co jsou to polokrevní –“

„Neříkej to nahlas!“ vyjekl. „To je moje, hm... letní adresa.“

Srdce ve mně pokleslo. Grover má nějaký letní domov. Nikdy mě nenapadlo, že by mohl být stejně bohatý jako ostatní v Yancy.

„Fajn,“ hlesl jsem zachmuřeně. „Třeba kdybych tě chtěl navštívit ve tvém sídle.“

Přikývl. „Nebo... kdybys mě potřeboval.“

„Proč bych tě měl potřebovat?“

Vyslovil jsem to hruběji, než jsem měl v úmyslu.

Grover zrudl až po ohryzek. „Koukej, Percy, pravda je, že... že tě mám tak trošku chránit.“

Zůstal jsem na něj zírat.

Celý rok jsem se pouštěl do rvaček, bránil ho před bitím. Nespál jsem starostí, jak beze mě přečká příští rok. A Grover dělá, jako by chránil on *mě*.

„Grovere,“ začal jsem, „před čím mě to vlastně chráníš?“

Pod nohama se nám ozval hlasitý skřípot. Z přístrojové desky se vyvalil černý kouř a v celém autobusu to začalo páchnout po zkažených vajíčkách. Řidič zaklel a sjel na kraj silnice.

Po pár minutách přehrabování v motoru řidič oznámil, že musíme všichni vystoupit. Grover a já jsme vyšli ven spolu s ostatními.

Stáli jsme na státní silnici – na místě, jakého si člověk ani nevšimne, pokud tady neuvízne. Na naší straně cesty nebylo nic než javory a odpadky z projíždějících aut. Na druhé straně, za čtyřmi pásy asfaltu lesknoucího se v poledním horku, stál staromódní stánek s ovocem.

Zboží vypadalo fakt dobře: bedny naložené krvavě rudými třešněmi a jablky, vlašskými ořechy a meruňkami, džbány jablečného moštu ve vaně plné ledu na nohách v podobě pařátů. Nebyli tam žádní zákazníci, jen tři staré dámy. Seděly v houpacích křeslech ve stínu javoru a pletly ten největší pár ponožek, jaký jsem v životě viděl.

Chci říct, že ty ponožky byly velké jako svetry, ale přitom to vážně byly ponožky. Dáma napravo pletla jednu. Dáma nalevo pletla druhou. A ta uprostřed držela obrovský koš ocelově modré vlny.

Všechny tři vypadaly hrozně staře. Měly bledé obličejové vráscitě jako kůra ovoce a stříbrné vlasy svázané do zadu bílými šátky. Kostnaté paže jim trčely z vybledlých bavlněných šatů.

Nejdivnější bylo, že se dívaly přímo na mě.

Mrkl jsem na Grovera a chtěl k tomu něco poznamenat, ale všiml jsem si, jak mu z tváře zmizela barva. Nos mu cukal.

„Grovere?“ oslovil jsem ho. „Hej, člověče –“

„Řekni mi, že se nedívají na tebe. Dívají se, že?“

„Jo. To je divné, ne? Myslíš, že by mi ty ponožky padly?“

„To není legrace, Percy. To není vůbec žádná legrace.“

Stará žena uprostřed vytáhla obrovské nůžky – zlaté a stříbrné, s dlouhými čepelemi, podobné nůžkám na ovce. Slyšel jsem, jak Grover zatajil dech.

„Nastoupíme do autobusu,“ pobídl mě. „Pojď.“

„Cože?“ vyhrkl jsem. „Je tam nejmíň tisíc stupňů.“

„Dělej!“ Otevřel dveře a vylezl nahoru, ale já zůstal venku.

Staré dámy na druhé straně silnice mě pořád pozorovaly. Ta prostřední přestříhla vlnu a já bych přísahal, že jsem to *šmik* slyšel i přes čtyřproudový provoz. Její dvě kamarádky smotaly ocelově modré ponožky a já jen uvažoval, pro koho asi jsou – jestli pro yettiho nebo pro godzillu.

V zadní části autobusu vytrhl řidič z motoru velký kus kouřícího kovu. Autobus se otřásl a motor znovu naskočil.

Cestující zajásali.

„Sakra práce!“ křikl řidič. Plácl čepicí do autobusu.
„Všichni nastupovat!“

Jakmile jsme se rozjeli, přepadla mě zimnice, jako bych chytil chřipku.

Grover nevypadal o moc líp. Třásl se a zuby mu drkotaly.

„Grovere?“

„No?“

„Co mi to zatloukáš?“

Otřel si čelo do rukávu košile. „Percy, cos viděl tam u toho stánku s ovocem?“

„Myslíš ty staré dámy? Co je s nimi, kámo? Nejsou jako... paní Doddsová, že ne?“

Tvářil se dost divně, ale měl jsem pocit, že ty ženy u ovocného stánku byly něco mnohem, mnohem horšího než paní Doddsová. Řekl: „Zkrátka mi pověz, cos viděl.“

„Ta prostřední vytáhla nůžky a odstříhla vlnu.“

Grover zavřel oči a prsty udělal gesto, jako by se křížoval, ale nebylo to přesně ono. Bylo to něco jiného, něco jakoby – staršího.

Pokračoval: „Viděls, jak přestříhla vlákno.“

„Jo. No a o co jde?“ Ale už když jsem to říkal, věděl jsem, že jde o hodně.

„To není možné,“ zamumlal Grover. Začal se kousat do palce. „Nechci, aby to bylo jako posledně.“

„Jaké posledně?“

„Vždycky šestá třída. Nikdy se nedostanou přes šestku.“

„Grovere,“ vyjekl jsem, protože mě začínal fakt děsit.
„Co to meleš?“

„Nech mě doprovodit tě od autobusu domů. Slib mi,
že půjdeme spolu.“

Nedávalo mi to smysl, ale slíbil jsem mu to.

„To je nějaká pověra nebo co?“ zeptal jsem se.

Žádná odpověď.

„Grovere – to přestřížení vlny. Znamená to, že někdo
zemře?“

Podíval se na mě žalostně, jako by už v duchu vybíral
kytky, které bych rád viděl na své rakvi.

GROVER NEČEKANĚ PŘIJDE O KALHOTY

Teď se musím přiznat: jakmile jsme dojeli na autobusové nádraží, Grovera jsem se zbavil.

Já vím, já vím. Nebylo to ode mě slušné. Ale Grover mě děsil, díval se na mě, jako bych už byl mrtvý, a mumlal si: „Proč se to pořád stává?“ a „Proč to musí být pokaždé v šestce?“

Když byl Grover nervózní, vždycky musel na záchod. Takže mě nepřekvapilo, že jakmile jsme vystoupili, vymámil ze mě slib, že na něj počkám, a namířil si to přímo na toaletu. Místo abych čekal, popadl jsem kufr, vyklouzl ven a chytil první taxík do města.

„Roh Východní stočtvrté a První,“ řekl jsem řidiči.

Pár slov o mé mámě, než ji poznáš.

Jmenuje se Sally Jacksonová a je to ten nejlepší člověk na světě. To jenom potvrzuje mou teorii, že nejlepší lidi mívají příšernou smůlu. Její rodiče zemřeli při leteckém neštěstí, když jí bylo pět, a vychovával ji strýc, který se o ni moc nestaral. Chtěla se stát spisovatelkou

a celou střední školu pracovala, aby si našetřila a mohla jít na vysokou s dobrou výukou tvůrčího psaní. Pak strýc dostal rakovinu a ona musela poslední rok ze školy odejít a starat se o něj. Když zemřel, zůstala bez peněz, bez rodiny a bez diplomu.

Jediná dobrá věc, kterou kdy zažila, bylo setkání s mým tátou.

Já si na něj vůbec nepamatuju, jenom na nějaké teplé světlo, možná z jeho úsměvu. Máma o něm nerada mluvila, byla potom vždycky smutná. Žádné fotky neměla.

Aby bylo jasno, oni nebyli manželé. Řekla mi, že to byl bohatý a významný člověk a jejich vztah byl tajný. Pak se jednoho dne vypravil přes Atlantik na nějakou důležitou cestu a už se nevrátil.

Ztratil se na moři, pověděla mi máma. Neumřel. Ztratil se na moři.

Máma příležitostně pracovala, chodila do večerních kurzů, aby dokončila střední školu, a vychovávala mě sama. Nikdy si nepostěžovala ani se nezlobila. Ani jednou. Ale já věděl, že to se mnou neměla lehké.

Nakonec se provdala za Gabea Ugliana. Byl příjemný asi tak prvních třicet vteřin po jejich seznámení a pak se vybarvil jako prvotřídní kretén. Už jako malý jsem mu začal říkat Smraďoch Gabe. Jo, je to tak. Ten chlap páchl jako plesnivá česneková pizza zabalená do trenek po tělocviku.

Máma měla s námi dvěma dost těžký život. To, jak s ní Smraďoch Gabe jednal, jak jsem s ním vycházel já... No, uděláš si obrázek z toho, jak jsem se vrátil domů.

Vešel jsem do našeho malého bytu a doufal jsem, že máma se už vrátila z práce. Místo toho dřepěl v obýváku Smraďoch Gabe a mastil poker se svými kumpány. V televizi řval sportovní kanál a po celém koberci se povalovaly plechovky od piva.

Málem ani nezvedl oči a s cigárem v puse procedil: „Tak jsi doma.“

„Kde je máma?“

„Maká,“ zavrčel. „Máš nějaký prachy?“

No prosím. *Žádné Vítej zpátky. Rád tě vidím. Jak ses měl posledního půl roku?*

Gabe přibral. Vypadal jako mrož bez klů, navlečený v hadrech ze sekáče. Na hlavě měl celkem asi tak tři vlasy ulízané přes holou lebku, jako by ho to mohlo zkrášlit či co.

Vedl krám s elektronikou v Queensu, ale většinu času vysedával doma. Netuším, proč ho už dávno nevyhodili. Jenom bral prachy a utrácel je za doutníky, z jejichž smradu se mi obracel žaludek, a samozřejmě za pivo. Věčně do sebe lil pivo. Když jsem byl doma, čekal, že přispěju do jeho fondů pro hazard. Říkal tomu „tajemství mezi námi chlapy“. Myslel tím, že kdybych to prozradil mámě, vytluče ze mě duši.

„Žádný prachy nemám,“ oznámil jsem mu.

Gabe povytáhl mastné obočí.

Dokázal vyčenichat peníze jako policejní pes, což mě překvapovalo, protože jeho vlastní puch překrýval všechno ostatní.

„Vzal sis z nádraží taxíka,“ prohlásil. „Nejspíš jsi platil dvackou. Dostals zpátky šest nebo sedm babek. Když